

5. Povrjeđuje li neograničena podjela rizika u slučaju neispunjenja obveza iz obveznica središnjih država i s njima izjednačenih izdavatelja između nacionalnih središnjih banaka Eurosustava, koja je možda utvrđena u odluci navedenoj u točki 1., članak 123. i članak 125. UFEU-a, kao i članak 4.stavak 2. UEU-a, ako zbog nje može postati nužna rekapitalizacija nacionalnih središnjih banaka proračunskim sredstvima?

- ⁽¹⁾ SL L 121, str. 20.
⁽²⁾ SL L 305, str. 106.
⁽³⁾ SL L 121, str. 24.
⁽⁴⁾ SL L 169, str. 14.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 21. kolovoza 2017. uputio Fővárosi Törvényszék (Mađarska) –
Lintner Györgyné protiv UniCredit Bank Hungary Zrt.**

(Predmet C-511/17)

(2017/C 402/12)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Fővárosi Törvényszék

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Lintner Györgyné

Tuženik: UniCredit Bank Hungary Zrt.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 6. stavak 1. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima ⁽¹⁾ — uzimajući u obzir i nacionalni propis koji određuje obvezno zastupanje pred sudom — u smislu da je potrebno pojedinačno ispitati može li se pojedina ugovorna odredba smatrati nepoštenost, neovisno o tome je li stvarno potrebno ispitati sve ugovorne odredbe radi odlučivanja o tužbenom zahtjevu?
2. Ili, suprotno onomu što je navedeno u prvom pitanju, treba li članak 6. stavak 1. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima tumačiti na način da je potrebno ispitati sve ostale ugovorne odredbe radi utvrđenja da je ugovorna odredba na kojoj se temelji zahtjev nepoštena?
3. Ako je odgovor na drugo pitanje potvrđan, može li to značiti da je za utvrđenje nepoštenosti predmetne ugovorne odredbe potrebno ispitati cijeli ugovor, to jest da se nepoštenost pojedinog elementa ugovora ne smije ispitivati autonomno i neovisno o ugovornoj odredbi koja se pobija tužbom?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 5. rujna 2017. uputio Bundespatentgericht (Njemačka) – LN

(Predmet C-527/17)

(2017/C 402/13)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundespatentgericht

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: LN

Druga stranka u postupku: Deutsches Patent- und Markenamt

Prethodna pitanja

Treba li članak 2. Uredbe (EZ) br. 469/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 6. svibnja 2009. o svjedodžbi o dodatnoj zaštiti za lijekove ⁽¹⁾ tumačiti na način da odobrenje na temelju Direktive 93/42/EEZ ⁽²⁾ za kombinaciju medicinskog proizvoda i lijeka u smislu članka 1. stavka 4. Direktive 93/42/EEZ za potrebe Uredbe treba smatrati valjanim odobrenjem za stavljanje u promet na temelju Direktive 2001/83/EZ ⁽³⁾, ako je u okviru postupka dobivanja odobrenja Prilogom I. odjeljka 7.4. prvim stavkom Direktivi 93/42/EEZ kakvoću, sigurnost u skladu s i djelotvornost lijeka kao sastavnog dijela medicinskog proizvoda provjerilo tijelo države članice nadležno za lijekove u skladu s Direktivom 2001/83/EZ?

⁽¹⁾ SL L 152, str. 1.

⁽²⁾ Direktiva Vijeća 93/42/EEZ od 14. lipnja 1993. o medicinskim proizvodima, SL L 169, str. 1.

⁽³⁾ Direktiva 2001/83/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 6. studenoga 2001. o zakoniku Zajednice o lijekovima za humanu primjenu, SL L 311, str. 67.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 11. rujna 2017. uputio Landgericht Hamburg (Njemačka) –
Wolfgang Wirth i dr. protiv Thomson Airways Ltd.**

(Predmet C-532/17)

(2017/C 402/14)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Hamburg

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Wolfgang Wirth, Theodor Mülder, Ruth Mülder, Gisela Wirth

Tuženik: Thomson Airways Ltd.

Prethodna pitanja

Treba li pojam „stvarni zračni prijevoznik” iz Uredbe (EZ) 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcaja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 ⁽¹⁾ (u daljnjem tekstu: Uredba br. 261/2004) tumačiti na način da se zračni prijevoznik, koji drugome u okviru tzv. wet leasea da u zakup zrakoplov s posadom za ugovorom određen broj letova, ali za dotične letove ne snosi glavnu operativnu odgovornost te se na putnikovoj potvrdi rezervacije navodi: „izvodi [...]” upravo taj prijevoznik, smatra stvarnim zračnim prijevoznikom u smislu te uredbe?

⁽¹⁾ SL L 46, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)